

EEN JONGE VROUW
WORDT HET DOELWIT
VAN MEEDOGENLOZE
TERRORISTEN

HET AMAZONE OFFENSIEF

AD VAN DE
LISDONK

DE CRIME COMPAGNIE

AD VAN DE LISDONK

Het Amazone- offensief

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Ad van de Lisdonk

Omslagontwerp: Studio 100%

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Arcangel Images / Stephen Mulcahey

ISBN 978 94 6109 145 1

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor Milika Peterzon
Dappere Amazone

You should have listened.
There is someone here inside.
Someone I thought had died so long ago.
Oh, I'm screaming out and my dreams will be heard.
They will not be pushed aside or worse.

Beyoncé – *Listen*

Keres

Minstens vijftienhonderd mensen waren getuige van de afgrijselijke dood van Charles F. Bonham. Ze zagen hoe de populaire senator uit West Virginia het podium op kwam lopen, hoe hij de gastheer bedankte voor diens vriendelijke introductie en hoe hij op het moment waarop hij zijn speech wilde beginnen ineens verbaasd naar zijn borst en buik greep. Hij klapte dubbel alsof hij een enorme stomp in zijn middenrif kreeg. Bij zijn eerste pijnkreet spoot bloed met grote kracht uit zijn mond over de gasten die er vijfduizend dollar extra voor over hadden gehad om aan een tafel vlak voor het podium te mogen zitten. Kreten van afschuw stegen op uit de menigte.

Dankzij de enorme monitors die links en rechts van het podium waren opgehangen, konden ook de iets minder gefortuneerde mensen achter in de zaal zien hoe de senator met een verwrongen gezicht door zijn knieën zakte. Hij hoestte en opnieuw spoot zijn bloed de zaal in. Het stond allemaal haarscherp op video. Zijn snelle en bloederige einde kwam dermate onverwacht dat de monitors pas op zwart sprongen nadat hij was gestopt met stuiptrekken.

Er brak paniek uit. De normaal zo beschaafde elite van West Virginia probeerde vechtend en krijsend de zaal te verlaten. Tafels en stoelen vielen om en glas en serviesgoed explodeerden op de vloer. Vluchtende mensen struikelden over elkaar en over het meubilair in hun poging zo snel mogelijk weg te komen.

Beveiligers renden met getrokken wapens het podium op en vormden met hun lichaam een beschermend kordon rondom de

senator. Een van hen knielde neer in de plas bloed en controleerde Bonhams hartslag in zijn hals.

‘Hij is dood,’ klonk zijn overbodige conclusie. ‘Geen schotwonden. Het is volgens mij geen aanslag.’

Terwijl het toegesnelde eerstehulpteam aan zijn vruchteloze pogingen begon om de senator terug te halen uit de dood, ontspannen de veiligheidsmensen een beetje. Het was hun taak om de senator te beschermen tegen een aanslag en het zou slecht op hun cv staan indien ze een bedreiging van deze omvang over het hoofd hadden gezien. Ze waren echter niet verantwoordelijk voor een medisch probleem.

‘Wist jij dat Charles ziek was, John?’ Ze zaten in Charles’ limousine die de ambulance voor hen volgde. Mary Lou Bonham zag eruit of ze aan een macabere *Miss wet T-shirt*-wedstrijd had meegedaan. Haar mooie, ooit smetteloos witte avondjurk was doorweekt van het bloed van haar man.

John Sykes III had gedurende zijn lange carrière bij de marine genoeg doden en gewonden gezien om uiterlijk onaangedaan te kunnen blijven functioneren, maar nu moest hij vechten tegen zijn tranen. Hij keek opzij naar de vrouw van zijn vriend. De vrouw waar hij stiekem al jaren van droomde. Op dit moment schaamde hij zich voor de gedachten die zich zo vaak aan hem hadden opgedrongen. Zelfs met verwarde haren en een gezicht waarop bloedvegen zich hadden vermengd met uitgelopen mascara, was Mary Lou oogverblindend mooi. Ze was natuurlijk aangeslagen maar had zichzelf goed onder controle. Geen hysterisch gedrag. Geen spoor van paniek. Die zelfbeheersing maakte haar voor John nog aantrekkelijker.

Ze had een lichaam dat comfort, troost en passie beloofde – haar doorweekte kleding liet weinig te raden over – maar dat was eigenlijk bijzaak voor John. In zijn ogen was Mary Lou een echte *southern belle*. Gastvrij, dienstbaar, vrolijk en onder alle omstandigheden beleefd. Ze cultiveerde en toonde onbevangen haar

natuurlijke schoonheid, en maakte gebruik van een nagenoeg onweerstaanbare mix van flirtgedrag en kuisheid. Ze zou zich altijd correct blijven gedragen, daar wist John helaas alles van.

John had een paar keer met haar geluncht, en hij moest zich wel heel erg vergissen als ze niet door had gehad dat hij speciale gevoelens voor haar koesterde. Maar ze had niets laten merken en had hem nooit aanleiding gegeven iets te zeggen of te doen waar hij later spijt van zou kunnen krijgen.

‘John! Wist jij dat Charles ziek was?’ Ze herhaalde haar vraag en haalde hem daarmee definitief uit zijn mijmeringen.

‘Sorry. Eh, nee... En ik denk dat hij dat zelf ook niet wist. Hij heeft mij er in elk geval niets over gezegd Mary Lou,’ antwoordde hij terwijl hij de kersverse weduwe in haar bebloede avondjurk met oprecht verdriet aankeek.

Ze knikte en staaarde weer uit het raam van de limousine.

Onwillekeurig dwaalden Johns ogen weer over haar lichaam. Ze had in shock innig afscheid genomen van Charles nadat de medische staf hem had opgegeven. Natuurlijk had ze zich geen seconde druk gemaakt om haar mooie avondjurk.

John Sykes dwong zichzelf ook naar buiten te kijken. Rimpels tekenden zijn voorhoofd. De afgelopen dagen had het geleden of Charles zich zorgen maakte. Ernstig zorgen. Hij had er bedrukt uitgezien en nauwelijks gereageerd als John hem iets vroeg. Natuurlijk had John hem gevraagd of hij iets mankeerde, maar Charles had ontkennend geantwoord. John kende hem goed genoeg om te weten dat hij hem niet alles vertelde. Op dat moment had hij besloten dat Charles er zelf wel mee zou komen als hij daar aan toe zou zijn. Nu had hij spijt dat hij zijn vriend die ruimte had gegeven.

Blijkbaar was zijn strijdmakker tegen iets opgelopen dat hij niet had willen ontdekken. Iets dat zo verontrustend en zo erg was dat hij het niet eens met John had durven delen. Iets dat hem uiteindelijk zijn leven had gekost. John had weliswaar geen schot gehoord en geen verwondingen gezien, maar dat nam niet weg dat

hij stellig van mening was dat Charles vermoord was. ‘Wreed afgeslacht’ was trouwens een betere omschrijving. En ook al kon hij met geen mogelijkheid verklaren *hoe* zijn vriend om het leven was gekomen, bij de vraag *wie* er achter zijn dood zat had hij veel minder vraagtekens.

‘Wat zit je dwars, John?’ Mary Lou keek hem scherp aan. Hoe lang ze hem had gadegeslagen wist hij niet.

‘Niets.’ Hij schudde zijn hoofd en richtte zijn aandacht weer zo snel mogelijk op wat er buiten gebeurde. Hij voelde haar blik in zijn achterhoofd prikken.

‘Ik weet niet waar jullie mee bezig waren,’ vervolgde ze. ‘Maar ik ben niet achterlijk. Wat ik wel weet is dat de helft van de onderzoekscommissies waar Charles in zat gebeurtenissen onderzocht die officieel nooit hebben plaatsgevonden, en de andere helft overheidsorganisaties die officieel niet bestaan. Als geen ander snap ik wat het betekent om met een veiligheidsman getrouwd te zijn. Charles had zijn geheimen en ik wil ze niet eens weten. Ik snap ook dat jij als bevelhebber van onze vloot in het Midden-Oosten in een vergelijkbare positie zit. Houden jullie vooral je geheimen geheim en het land veilig, maar als je iets weet over de dood van Charles, dan heb ik er recht op het te weten.’

‘Ik weet niets, Mary Lou,’ bromde hij. Omdat hij bang was dat ze meer in zijn ogen zou kunnen lezen dan goed voor haar was, bleef hij onbeweeglijk uit het raam staren. ‘We moeten het onderzoek van de patholoog afwachten.’

Ze legde haar hand op zijn bovenbeen zodat hij haar nu wel moest aankijken.

‘John Sykes de derde, ik heb geen *waterboarding* nodig om achter de waarheid te komen. Met al jullie geheimen en jongensspelletjes blijven jullie voor mij een open boek. Jij en Charles. Je weet iets of je vermoedt iets. Wat wil je niet zeggen?’

‘Alsjeblieft, Mary Lou, niet doen! Ik weet niets. De vermoedens die ik heb, kan ik niet met je delen. Nog niet.’

Ontevreden met zijn antwoord probeerde ze het nog een laatste

keer. ‘Charles waardeerde je integriteit en professionele instelling. Maar wat hij het belangrijkste vond, was dat je zijn vriend was. Hij was zuinig met die term. Ook ik zie je als een dierbare vriend, en ik zou het verschrikkelijk vinden als ik erachter moest komen dat je nu dingen voor me verzwijgt.’

John hoefde gelukkig niet meer te reageren. De limousine stopte. Ze waren bij het ziekenhuis aangekomen. Mary Lou haalde haar hand van zijn been net voordat het portier openzwaaide. Toen stapte ze uit. Ze keek nog een keer om en toonde de meest trieste glimlach die John ooit had gezien. Een tel later werd ze opgenomen in een kluwen veiligheidsmensen.

Anaplekte

Nadat de chauffeur hem voor de ingang van zijn huis had afgezet en hij de twee gewapende mariniers bij zijn voordeur had gegroet, liep John Sykes naar zijn werkkamer op de eerste verdieping. Hij liet de kamer donker en ontstak enkel de antieke bureaulamp op zijn mahoniehouten bureau. Met een zucht ging hij zitten.

Vertwijfeld schudde hij zijn hoofd en haalde een fles Gentleman Jack Tennessee whisky uit de onderste lade. Het glas van gisteravond stond nog op zijn bureau. Hij keek er even naar en haalde toen zijn schouders op. *On the rocks* was misschien lekkerder, maar *straight up* was de enige manier als een vriend voor je ogen was doodgebloed. Hij schonk een veel te groot glas in en dronk het in twee lange teugen leeg. Hij hoestte. De tranen sprongen in zijn ogen en hij maakte zichzelf wijs dat de whisky ze veroorzaakte. Opnieuw vulde hij zijn glas.

Zijn kijk op vrouwen was radicaal veranderd nadat hij bijna was gedood in een door het Amazoneverbond georganiseerde aanval met kernwapens op zijn basis. Hij had het overleefd, maar meer dan zeventuizend van zijn manschappen niet. Het had een haar gescheeld of de wereld zou zijn ondergedompeld in een door die feksen geregisseerd conflict. John huiverde. Amazones voerden oorlog met een felheid en een toewijding die je zelfs bij islamitische fundamentalisten maar weinig zag.

Voor John was een en een twee. Amazone had vorig jaar de Amerikaanse Vijfde vloot aangevallen in Bahrein. Net als de aanval op de Twin Towers kon Amerika dat natuurlijk niet over haar kant laten gaan, dus werd er op Amazone gejaagd. Charles was,

net als John zelf, mede verantwoordelijk geweest voor die jacht. Charles had iets of iemand ontdekt. Dus moest hij dood.

Als Charles met zijn gespuur inderdaad iemand nerveus had gemaakt... Waarom zou dat dan zijn? Wat of wie had hij ontdekt? Hun onderzoek had de afgelopen weken nauwelijks resultaat opgeleverd omdat de Amazones diep ondergronds waren gegaan. Hij zou op dit moment zelfs niet één verdachte kunnen bedenken die dermate belangrijk of gevoelig was dat je er een senator voor zou willen vermoorden. John gromde. Waarom had Charles hem nou niet willen vertellen welke beerput hij, misschien wel per ongeluk, had opengetrokken?

Indien Charles daadwerkelijk was vermoord, was de manier waarop bedoeld om een duidelijke boodschap af te geven: *back off!* En als de dood van Charles Bonham inderdaad een visitekaartje van de Amazones was, zou ook hij zich zorgen moeten maken. Ze zouden immers het risico niet willen lopen dat Charles zijn ontdekking met John had gedeeld. In dat geval stond hij ongetwijfeld op dezelfde dodenlijst, direct onder Charles.

Totdat de pathologen hun werk hadden gedaan zou het een mysterie blijven waaraan Charles was gestorven. Van welk wapen hadden ze gebruikgemaakt? Gif wellicht? De Amazones waren er dol op. Maar bestond er een gif dat zo'n verwoestende effect had?

John schonk zich een derde glas in. De film over de bloederige dood van zijn vriend speelde zich nog een keer in zijn hoofd af. Onwillekeurig dwaalden zijn gedachten af naar Dee; de merkwaardige Nederlandse patholoog die door zijn onderzoek naar obscure gifstoffen de basis had gelegd voor de ontmaskering van Amazone. Misschien dat Dee het antwoord wist. Hij schudde zijn hoofd. De Verenigde Staten van Amerika zouden toch zeker zelf wel beschikken over pathologen die minstens zo goed waren als Dee? Bovendien zouden ze maar heel zelden iemand die onder verdachte omstandigheden was overleden zo mooi gepresenteerd krijgen als deze keer. De dood van Charles was haarscherp vanuit diverse hoeken gefilmd. Wat kon een patholoog zich nog meer

wensen? Hij moest gewoon geduld hebben en de uitslag van het onderzoek afwachten. Zijn kaakspieren spanden zich. Het probleem was dat hij helemaal niet wilde afwachten. Hij wilde in actie komen. Nu. Onmiddellijk. Terugslaan.

Hij probeerde geconcentreerd zo gedetailleerd mogelijk de omstandigheden en symptomen voorafgaand aan de dood van Charles op te schrijven. Wie hadden Charles en hij gesproken? Wie hadden ze gezien? Wat hadden ze onderzocht? Welke dossiers lagen open? Wat was opvallend ten opzichte van andere dagen? Alsof een film in slow motion in zijn hoofd werd afgespeeld, passeerde alles wat hij zich kon herinneren van die dag de revue, tot een salvo uit een machinegeweer hem uit zijn overpeinzingen haalde.

Jezus, die teven laten er geen gras over groeien!

Blijkbaar was het de bedoeling van de Amazones om iedereen die op ze aan het jagen was vandaag nog om zeep te helpen.

Maar niet zonder dat ik er een paar van jullie meeneem!

Hij trok zijn dienstwapen en rende naar beneden. Op straat klonk het geluid van een wegscheurende auto. Met een ruk opende hij zijn voordeur en rende zigzaggend de tuin in. Een van de mariniers lag in een grote plas bloed voor zijn deur. De ander stond midden op straat en keek een auto na die met hoge snelheid in de verte verdween.

‘Wat?’ zei John toen de marinier weer terug kwam rennen.

‘Geen idee, meneer,’ zei de soldaat. Hij zag lijkleek en kon zijn stem niet helemaal in bedwang houden. ‘Ik kwam net de hoek om lopen na een rondje om uw huis toen die auto stilhield op straat. Op dat moment greep Alan naar zijn borst en zakte door zijn knieën. Ik aarzelde geen moment en schoot mijn *sub* leeg op de auto. Ze hadden blijkbaar niet verwacht dat er iemand vanaf de andere kant op ze zou vuren, want ze gingen er als een haas vandoor.’

‘Alert gereageerd, marinier. Je hebt ons beider leven gered. Heb je gezien wat voor wapen ze gebruikten?’

‘Nee meneer, het spijt mij meneer. Het was te donker en de auto was te ver weg.’

John knielde neer bij de gevallen marinier. Hij kon zo snel geen wond ontdekken. Net als eerder die avond bij Charles leek het wel alsof de marinier spontaan was leeggebloed.

Door deze aanval waren hem twee dingen in ieder geval duidelijk geworden: Charles had geen medisch probleem gehad, en hijzelf stond ook op iemands *hitlist*. Terwijl de overgebleven marinier druk bezig was met het regelen van versterking en een ambulance, kreeg John een enorm opgejaagd gevoel. Hij moest er snel achter zien te komen hoe de Amazones het voor elkaar hadden gekregen twee mensen op afstand te doden.